

Csurka István karácsonyi írása

Az alkotmányozás és az alkotmányozó nemzetgyűlés gondolatát nem a szeptember-októberi Kossuth téri tüntetéseken vetették fel először, hanem éppenséggel a rendszerváltás idején. A Kossuth téren csak ponyvára került ez a kérdés, azaz vásári árucikk lett belőle. A szükséglet már a lakiteleki sátorban is ott lappangott. A Kossuth téri felvetés inkább ártott, mint használt az ügynek.

Jelenlegi alkotmányunk fél tál lencsés alkotmány. Ezt az is tudja, aki tagadja, hogy ilyen. Sebtében készült, kerekasztalnál, amely háromszögletű volt. A három oldalból azonban csak kettő számított, mert a harmadikról, a szakszervezeti, intézményi oldalról senki sem gondolta, hogy nem a kormány engedelmes rábólintója. A Pártnak – akkor még így írták-írátták az egyetlen – és a kormánynak, mint a hatalom birtokosának – legalábbis elővezetve ez így volt – az engedékenysége, reformkészsége tette lehetővé, hogy leüljön tárgyalni a frissen alakult szervezetek képviselőivel. A Párt kegyes volt és kegyéért hálát várt el. Valójában akkor már, 1989 tavaszán és nyarán senkinek sem volt valódi hatalma Magyarországon. Az MDF-nek és a többi frissen alakult „alternatívna” még nem volt megerősítése, mivel a feljogosítását a tárgyalásra semmilyen választás, népszavazás nem alapozta meg, a Pártnak és a kormánynak pedig már nem volt, mert Moszkvában megmondták nekik, hogy levették róluk a kezüket, s ettől bizony összeccsinálták magukat. De ezt ügyesen titkolták, s végül csak a szagnyomok árulták el őket. Álljanak meg a saját lábukon, közölték velük Gorbacsovék. Ehhez viszont nem voltak hozzászokva. Grósz Károly fenyegetőzni kezdett, de ez már Gorbacsov és Reagan tárgyalásai után, a bőszen peresztrojkázás hangzavarában inkább öngerjesztésként hatott.

Hát így kezdett alkotmányozni a háromoldalú Kerekasztal. Ehhez képest a régiből csinált új alkotmány jobb lett, mint azt a körülményekből várni lehetett. A rend-szerváltás bajai, valljuk be, nem is az új, vagy régi-új alkotmány szervi bajaiból, megszövegezéséből és hiányosságaiából következtek, hanem abból, amit erre a műre, mondjuk: – tárgyalási eredményre – később rápaktumoztak.

A magyarság nagy része nem várt semmit sem a tárgyalástól, sem az alkotmánytól. Hitt is meg nem is a változásban, győztes-változásra azonban kevés esélyt érzett, mert zsigeri tapasztalata az ellenkezőjét súgták neki. Később, már nem lehet – ezt zúgták a történelmet sodró magasnyomású véráramok, az emlékezet és a veszteség, a halottak és a régen kettétört életek. Aki kukoricát morzsolt a tanyán, végtelen magányban, netán rádiót és híreket is hallgatva, már régen lemondott a földjéről, amit elvettek, betagosítottak, tudta, hogy ha visszakapná is, megdolgozni már nem volna ereje, fiát-menyét hazahívni pedig már reménytelen kísérlet. A gyerekek, a városlakó ünnepen se jön haza mindig. Aztán mégis valahogyan felszívta magát ez a lehajtott fejű nép, hagyta magát belesodorni, s értelmisége és középtájkának egyik része megmozdult. A nyugdíjas munkások kiléptek a munkásosztály pártjából, megtakarítva a tagdíjfizetést. Nyolcvankilenc nyarán már sokan reméltek. Még folytak a kerekasztal-tárgyalások, amikor elkezdődtek a visszahívások. Az MDF javaslatára a kormány belement, hogy visszahívják a képviselőségből a legutáltabb vaskalapos kommunistákat, bolsevikokat. Cserenkánét Pest megyében, Korom Mihályt Kisújszálláson, Szegeden azt hiszem, az egyik Komócsint, Zalaegerszegen is valakit, és helyükbe – ugyancsak sebtében kitűzött választással – az MDF képviselőjelöltjeit választották meg. Így lett már a régi, egypárti Országgyűlés tagja például Roszik Gábor Pest megyében, Debreczeni József pedig Kecskeméten. Örömtüzeket gyújtottunk a lelkünkben, hogy ezek az időközi, kicsikart

választások ilyen, számunkra fényes eredménnyel végződtek. Dehogyan tudtuk, hogy ki az a Debreczeni. A mi fiunk volt, küzdöttünk érte, büszkék voltunk rá. Az életünket is rábíztuk volna. S ma sincs rá bizonyítékunk, hogy az akkori hatalom tudta, kit delegált nevünkben – a saját sorai közé. Már akkor szabadkőművest? Már akkor oda helyezett titkos kádert? Tény, hogy a rendszerváltó MDF első képviselője, a történelemtanár e sorok írójának 1992. augusztus 20-án megjelent „Néhány gondolat...” című tanulmányára, mint párttárs az Országgyűlésben, azt mondta, hogy „komplett náci alapvetés”, és ezzel minden kívülről jövő támadás előtt felhúzta a sorompót, majd könyvet írt Orbán Viktorról, akit ma minduntalan hasonlóképpen ócsárol, és kikötött Gyurcsány, azaz a „Rózsadomb Géniusza” mellett. Élve alkotmány adta lehetőségeivel. Ez mégsem a kerekasztalon kialakított alkotmány hibája. Ebben a történetben benne van az egész úgynevezett rendszerváltás minden felemássága, becsapottsága, züllött bolsevizmusa. A magyarság félrevezetettsége. Alkotmány, és főként alkotmányozó nemzetgyűlés ma mégis kell, elengedhetetlen. Ha akkor nem volt rend-szerváltás, most ezzel kell kezdeni. Mert másként már nem is lehet.

Ma még annyi forradalmiság sincs a népben, mint 89-ben, s talán a változásért küzdeni képes középréteg és ifjúság is szűkebb. Ma kevesebb fiatal van, mint akkor. De azokban, akik ma gyökeres változást akarnak, akik nem fogadják el demokráciának ezt a pénzalapú humbug-rend-szerét, azok sokkal több tapasztalattal rendelkeznek, mint akkor. A hiszékenységenket a hátunk mögött hagytuk. Már tudjuk, mit várhatunk a Nyugattól. Csak gyarmatosítást. Ami persze csillogó és kényes ízlés szerint van csomagolva. Tudjuk, mit várhatunk liberális kisebbségünktől: a magyarellenesség csomagolását. S végül tudjuk, mit várhatunk magunktól.

Ám mindez szinte mellékes. Ma újra alkotmányozni azért kell, mert 16–17 év alatt megint összeomlott a rendszer. Nem volt annyi szusz, kitartás benne, mint a Kádáréban, amely 33–34 évig vérengzette-konzolidálta, reformálta-vaskalapozta magát. Elvérezett, pedig nem is bántottuk.

Az összeomlás ismét elsősorban gazdasági. Az eladósodottság katasztrofális, a belső piacot külföldi mamutvállalatok uralják, amelyek óriási adókedvezményeket kapva érkeztek ide, és ma is kiviszik a pénzt, a mezőgazdaság el van sorvadva, nincs hadsereg, a rendőrség magával veszekszik, a kormány tehetségtelen, műveletlen, hatvanszor leszerepelt, korrupt alakokból áll. Kihalt az a réteg, amely még a régi rendszerben tanulta meg a szakmát és a becsületes munkát, adott esetben a vezetést, és évtizedekig ott állt a káder, a komisszár mögött, és háttérből ő vezette az intézményt. Ez az emberfajta nagyon hiányzik. Ma már jóformán senki sem ismeri a pontosságot, az adott szó becsületét, a jól megcsinálni valamit örömet, illetve néhány új magánkezdeményezésben egy néhány ember kezdi újra önbecsülésébe építeni a teremtet, alkotó létezését, de ezeknek is a léhák által támasztott akadályokon kell átvergődniük. A látszattervekenység ma a saját állliberalizmusába beleomló fehér civilizáció világjelensége. Hol van már a német alaposság?

A magyar összeomlás most lappangó. Eltakarják a kétpártrendszer pártharcai. Ettől azonban tényleges és mindenre kiterjedő. Csak az a könnyebbsége van meg az 1989-es összeomlással szemben, hogy a világban sokkal több kihelyezhető pénz van, mint akkor volt. Ma európai tilalmak ide, oda, százszázalékosan is el lehet adósodni, mert a derivatív játékokkal, a pénzből pénzcseréléssel felszaporított dollárból – amely egyébként papírpénz és bármikor összevethető – annyi van, amennyit a FED nem szégyell nyomtatni. Akkor, 1989-ben és előtte a Nyugat és bankjai, az IMF és a Világbank éltek azzal a fegyelmezással, hogy nem adnak több pénzt. Mert már sokat adtak és nem jól használtuk fel, beleépítettük az

életszínvonalunkba, és a rendszer megóvására használtuk fel. Ez a figyelmeztetés is hamis volt azonban. Pontosan tudták, mire használjuk a pénzüket, mennyi megy belőle szovjet cocomlistás célra, mennyi rendszertartozásra és mennyi Nyugaton való elköltésre.

A Nyugat meghirdetett politikai szándékai és a valódi céljai között megint ugyanakkora különbség volt, mint 1956-ban. Felszabadítást és demokráciát hirdettek, de csak piacot akartak vásárolni. Elsőként jött a Fotex, majd vele együtt érkeztek a kólák. Ma már az egész ásványvízkincs idegen tulajdonban van, s a védett lakóparkokat az élővízkészlet védett természetvédelmi területeire szeretik felépíteni. A politikai cél a közhiedelemmel ellentétben nem a rendszer összeomlasztása és a demokrácia megteremtése volt, noha természetesen ezt hangoztatták, hanem az olcsó piachoz jutás. A Nyugatnak kellett Közép-Európa, és Gorbacsov oda is adta egy dollárért. Nagy üzlet volt, s csak melleleg lett belőle rendszerváltozás. Olyan, amilyen. Mi azonban, honi rendszerváltók, csak késve jöttünk rá erre a fanyar környeményre. Ugyanúgy hittünk a Nyugat rendszerváltó dumájában, mint ötvenhatban a Szabad Európában elhangzott forradalmi buzdításban. Sok szegény forradalmár csak vérbe fagyva, a veréstől és a kínzástól elterülve a börtönpadlón vette észre, hogy nem jöttek be az amerikai csapatok.

A magyar rendszerváltás fő szempontja, liberális, New York-i – ma már EU-s – előfeltétele az Aczél-társulat politikai, gazdasági hatalmának megőrzése, s ha lehet, megerősítése volt. Ezért dolgozott az amerikai nagykövet, Palmer, és még sok más ügynök, ezért született meg a kétszintű bankrendszer, és ezért nyomták fel minden eszközzel a zsidóság pártját, az SZDSZ-t. Ezért erőszakolták ki és ezért íraták alá a megvásárolt „gólfronttal” a Paktumot, amikor mégis az MDF nyert. Ezért lett már a rendszerváltozás és a választás hónapjaiban a magyarság főkérdése az antiszemitizmus. Azóta viszont pontosan ott tartunk, mint az USA 1920-ban: nem tudjuk, hogy hány zsidó ember él hazánkban, mert nem szabad megszámolni. Henry Ford leírja, hogy Amerikában már 1920-ban sem volt szabad, mert az amerikai zsidóság főtanácsa, kehilla vagy más néven kahal megtiltotta. Természetesen Oroszországban ugyanez időben egészen más volt a helyzet, a bolsevikok vezetését előzőnlötték a zsidók, a komisszárok túlnyomó része közéjük tartozott. Mindez csak azért lényeges, mert a magyarságnak 1990-ben ehhez behunyt szemmel kellett tartania magát, azaz úgy kellett felszabadulnia a szovjet zsarnokság alól, hogy nem volt szabad tudnia, mi vár rá. A rendszerváltó értelmiség két részre tagolódott. Az egyik része, az Aczél-társulat tájékoztatva volt a kahal céljai felől, és azt is tudta, hogy a liberalizmus már csak álruhája ezeknek a céloknak, a másik rész magyar felszabadítást és rendszerváltást akart. Amikor ezt 1988-ban, a Hitel egyik számában egy erős képpel fejeztem ki: „átakasztanak bennünket egy moszkvai húskampóról egy New York-i húskampóra” azonnal főellenség lettem. Ja, ha „ez” tudja...

Ehhez az állapothoz az új alkotmánynak, amely alapján az első szabadnak mondott választást megtartották, alig-alig volt – egy kis képzavarral – hozzászólása. Most mégis a kibontakozás egyetlen lehetősége, békés vagy kisebb-nagyobb ellenállási küzdelmekkel, harcokkal, esetleg összecsapásokkal tarkított lehetősége az alkotmányozó nemzetgyűlés összehívása. Ki kell kényszeríteni az összeomló félben lévő rendszerből egy népszavazást, amelynek egyetlen kérdése: hívjon-e össze az Országgyűlés egy alkotmányozó nemzetgyűlést, amely természetesen ennek a megbukott rendszernek a végét is jelenti. A menetrend ugyanaz, mint 1989-ben volt, amikor az MSZMP vállalta, hogy a kerekasztal-tárgyalások megállapodásait, alkotmánymódosításait átviszi az Országgyűlésen, és a régi, egypárti Országgyűlés írja ki a többpárti választásokat. Most ezt a kétpárti rendszert, ennek az Országgyűlést kell kényszeríteni arra, hogy írja ki a népszavazást, majd a népszavazás igenje után az alkotmányozó nemzetgyűlésre szóló választásokat, delegálásokat, határozza meg a résztvevők

körét.

Ez iszonyatosan nehéz feladat, majdhogynem lehetetlen. Nem is a hatalom, a pártok és rendszeren belül lévők, liberálisok, álelit tagok, kommunisták és haszonélvezők ellenállása a lényeges, hanem a nép végtelen fáradtsága, önbizalomhiánya és félrevezetettsége. Az állapot, amiben élünk. Csak egy soha nem látott, felrázó, háztól-házig tartó, minden magyarra kiterjedő mozgalom, meggyőzés-sorozat lehet rá képes, kiemelni, pontosabban kirázni ezt a társadalmat sivár beletörődöttségéből és halálra készülődésből.

Ma az új alkotmánynak természetesen uniós akadálya is van. Csatlakozásunk óta tulajdonképpen ez a mi új alaptörvényünk, amelyet persze éppen annyira tartanak be, mint a régít: semennyire. Az uniós szerződésben ránk erőszakolt kozmopolita alkotmány oktrojált alkotmány. II. József, a kalapos király adott a magyar nemesi nemzetnek oktrojált alkotmányt, amelyet a nemzet végeredményben soha nem fogadott el. A mai ránk erőszakolás legkirívóbb tétele a „tőke szabad áramlásának” fejezete. Ez a liberális követelmény mennyeeien szépnek látszik, de végeredményben nyers erőszak. A kicsinek, a tőke nélkülinek, s különösen a hitelből élőknek meg kell nyitnia piacát a nagy, a robusztus tőkékkel rendelkezők előtt, be kell fogadnia a hatalmas bankokat, s végig kell néznie, hogyan falják fel mindenét. A viszonyosság csak papíron van, gyakorlatban nincs.

Változtatás nélkül az eddig alkalmazott módszerek, propagandaeszközök egyike sem használható. Sokkal több valódi cselekvés kell. Fénykorukban a polgári körök reményteljesek voltak, ma sokkal nyíltabb, őszintébb, a dolgokat és ok-okozatokat minden elemében, kendőzetlenül bemutató felvilágosító forradalom kell, amelyben a háztól-házig járók, talán nevezzük őket lámpásoknak – Gárdonyi Géza a falusi tanítót, a tanítót nevezte Lámpásnak – mindenről a legőszintébben beszélnek a néppel, még az ellenséges hozzáállású tagjával is. Az alkotmányozó nemzetgyűlés összehívását a felvilágosítás forradalmának kell megelőznie, a Lámpás Forradalomnak. Mert korunk társadalmának, s köztük is elsőként a mienknek a félrevezettség a legnagyobb baja. A tömeg ma azt hiszi, hogy a média igazat mond neki. Pontosabban ezzel már nem is igen törődik, sajnálja az erőfeszítést ennek végigelemzésére, nincsenek is hozzá eszközei. Előbb, már évtizedekkel ezelőtt konformista lett, és ahhoz a másikhöz akar hasonlítani, aki elfogadja a médiumok kész, előre gyártott tételeit, információit. A társadalmakat elsősorban a tévék által gyártott végtermék-emberek alkotják. A végtermék-ember nem politikailag veszélyes, hanem az emberiség fennmaradására nézve. Közönyös, önhitt, bárgyúan konformista, igénytelen és megmozdíthatatlan.

A Lámpás Forradalom egyidejűleg küzd a működő tévék ellen, bojkottokat szervez ellenük, kiközösíti és megbélyegzi a fő hazudozókat, beszorítja ezeket a stúdióikba, az utcán való mozgásukat rájuk sugárzó megvetéssel önti le, és egyidejűleg személyes beszélgetések milliónyi sorozatával kiábrándítja a tömeget a médiumokból, felvilágosítja őket, hogy hazudnak. Mindenütt. Ennek ugyanolyan küzdelemnek kell lennie, mint a zöld mozgalmakénak, amelyek tüntetnek és érvelnek a fákért, szabad levegőért, a Zengőért és a hulladéktemetők ellen. Egy szellemi zöld mozgalom kell, hogy legyen ez, az új, fenntartható élet érdekében végzett felvilágosítás, amelynek közvetlen politikai célja is van. De a lényegesebb tartalma mégis a magyar megmaradás. Az emberiség megmaradása. Mert az van veszélyben.

Az első lépés a káderképzés. Ha most körültekintünk, azt látjuk, hogy ehhez a Lámpás Forradalomhoz nincs elég emberünk, lámpásunk. Kevés a két lábán megálló, művelt, magabiztos, a politikai harcok rövidlátóságán egy kicsit túllátó emberünk, aki feltétlenül hisz abban, amit hirdet, és aki nem jön zavarba az első keresztkérdéstől. Először tehát konferenciákat, tanfolyamokat kell szervezni a lámpás embereknek. A Lámpás legyen

meggyőződve igazáról, harca becsületességéről és erkölcsi magasrendűségéről. Tudjon különbséget tenni türelmesség és hiszékenység között. Ne ijedjen meg semmilyen vádtól: kirekesztő, nacionalista, szélsőséges, antiszemita. Legyen meggyőződve arról, hogy neki van igaza, amikor a jobb, tartalmasabb életért, a minőségi emberért talpal. Legyen benne kitartás, és ne csüggedjen el az első vereségek és az orrára csapott ajtók előtt. Tudja, hogy vele szemben egy sokkal nagyobb, gazdagabb, dollármilliárdokkal alátámasztott, évszázados nyomásgyakorlás és a félrevezetés kifinomult, és ha kell, végtelen, kegyetlen hadereje és művészete áll. Vele szemben vannak a kirobbantott háborúk, amelyekből ő soha, az ellenség, a médiumok mai gazdái pedig mindig busás hasznot húztak. És húznak ma is. Tudja, hogy neki azért nincs pénze, mert azok elvették, tőle is, meg attól is, akinek felvilágosítást szeretne nyújtani, akinek otthonába vagy kávéházi asztalához elhozta a maga kis lámpását. Tudja, hogy ez élethalálharc. És neki van igaza, ő szolgálja a jó ügyet. A jó ügy szolgálata az is, ha a tömeg időnként seggbe rúg egy-két semmirekellőt.

A Lámpás-toborzás, verbunkos zenével, kuruc muzsikával pokoli riadalmat fog kiváltani a fennálló rendszerből. Soha, semmi még olyan félelmet nem keltett az uralkodókban, mint az, amikor meg kell látniuk, hogy már vannak századok, aztán zászlóaljok, aztán ezredek és hadosztályok, amelyek értik a helyzetet, és teljes őszinteséggel, minden rájuk erőltetett „korrektség” nélkül nyilatkoznak meg, és elmondják a népeknek azt, amit ők igazságnak tartanak. Férfiak és nők, akik a meggyőződésüket szórják szét, mint egy hittérítő, akit nemsokára megköveznek, de nem fél.

A velem szemben álló „terroristaellenes terrorista” csőre töltött fegyvere ijesztő, de tudjam, hogy én is ijesztő vagyok az ő szemében. Én ugyanis – hittérítőként – az vagyok, aki kihámozta magát a tömegelfogó hálóból. Ez a tömegelfogó háló pénzből, hírből, képből, sok szövegből és sok silány hollywoodi meséből van szőve. Ez a háló mindig modern, holott évezredes. Lássunk egy pillanatra a velünk szemben álló gumilövedékes terrorista szemével. Hát nem felháborító, hogy ez az alak, és ez az alak, éppen most hámozza ki magát a tömegelfogó hálóból, amikor rendelkezésemre áll a tudomány és a technika minden vívmánya, minden pénz és minden fegyver? Minden tévé, minden rádió, minden újság az enyém, s most itt áll előttem egy ember, aki tudja, ki vagyok én, és melyek a valódi céljaim? A hatalmat birtokló kisebbség semmitől sem fél jobban, mint a többség felébredésétől. A liberális elit görcsbe rándul ettől. A Lámpás Ember pedig a történelem új alakítója lesz. A félelmetesen szelíd hatalom, aki tud. Pusztá tekintetével átvilágítja a talmi tekintélyeket.

A tanfolyamokat azért kell nagyon komolyan venni, mert a fennálló rendszer főemberei és alrendűjei is már ebből megértik, hogy ütött a végórájuk. Ez azonban csak akkor következik be, ha mindenki bátran, elszántan, komolyan teszi a dolgát, ha nem hagyja megfélemlíteni és korrumpálni magát. Mert természetesen minden a legalkotmányosabb, legtörvényesebb keretek között folyik, engedélyezve vannak az összejövetel, a téglák helyet foglalnak a széksorokban, az emberek összegyülekeznek és tanulnak. Előadásokat hallgatnak meg a magyar történelem lényeges fordulópontjairól, elfelejtett és félretolt alakjairól, a nagy szemfényvesztésekről, a háborúk okairól és valódi előkészítőiről, a mai hatalom természetrajzáról, a kormány képességeiről, a médiumokról, és teszem azt, a holokausztiparról. Semmi látványoskodás, semmi öntetszelgés: munka és önépítés. Ahogy a tüntetések egyszerre fellobbantak az ország sok városában, ugyanúgy a tanfolyamokat is egyszerre kell elkezdeni sok helyen. Szellemi edzőtáborok a rendszer megdöntésére. A felkészítési program tanrendjét sürgősen ki kell dolgoznia néhány embernek.

Csak a tényekből szabad kiindulni. A magyar társadalom egyik nagy baja az áthárítás. Le kell

szoknunk az áthárításról, amelynek művészei vagyunk.

A sorozatos nagyhatalmi nyomások, diktátumok, és a párhuzamos össznépi megalkuvások következtében, a kisebb és nagyobb önfeladások és fél tál lencsés beilleszkedések, árulások és cserbenhagyások következtében úgyszólván senki sincs megelégedve a helyével és a helyzetével. Kádárék bűzhödt rendszere hitette el az emberekkel, hogy tanulás, erőfeszítés, munka nélkül is minden lehet mindenkiből. Nem lehet. Akár áthárítja a saját sikertelensége miatt a felelősséget, akár nem. Gyarló emberek vagyunk, és csak gyarlóságunk színe különböző. Az áthárítás haszonélvezője az ellenoldal, amely az egyenlőség mítoszával szítja az elégedetlenséget a jók és a jobbak ellen. Ezért a magyar megújulásnak az áthárítás kifinomult művészetével egyidejűleg az emberi egyenlőség mítoszáat is félre kell tolnia. Ez nyilvánvalóan nem érinti az egyenlő jogok kérdését. Régen a tüdőbaj volt a morbus hungaricus, ma az áthárítás az. Tenni kellene valamit? Fogja meg más, vigye a másik. Én nézem és drukkolok neki.

Az áthárítás csak az egyenlőség hamis képzetének fejleménye lehet. Az emberiséget a francia forradalom óta az egyenlőség hamis tételével etetik azok, akik uralkodni akarnak rajta. A jog és a törvény előtti egyenlőséget a legjobbak küzdötték ki. Mondhatni, a legkülönbek. Ma pedig a legbutább, elvakított és nyomorúságosan tudatlanná, de gőgössé is tett tömegember korlátozza a kiválóságot, a tisztább erkölcsűt, a nagyobb képzeletűt és a szorgalmasabbat.

Természetesen ott ólálkodik a tömeg mögött a felbujtó, a haszonélvező, a maga nemében szintén kiváló – ördögien kiváló –, a pénzember, és a tömegemberrel vezetteti be a diktatúrát. Egyenlőséget hirdetve. Nem! A Lámpás Ember különb, már csak azért is, mert nem kér több vagyont, s mert többet és jobban dolgozik. Hagyják hát vezetni, vagy legalább az Életet megmenteni.

Második tantétel: mivel most még csak a magyarság egyes egyedei, kicsi csoportjai, értelmiségének egy-egy kis töredéke keresi a megmaradás útját-módját, ne legyünk türelmetlenek sikertelenségük láttán. Ezek a kevesek képtelen egzisztenciális nyomás alatt élnek. Lázasan keresnek, de félnek attól is, hogy megtalálják azt, amit keresnek. Legyünk tehát szolidárisak a keresőkkel. Nehogy végül elejtsék és el is dugják, amit megtaláltak, Isten segítségével. Mindenért mindig a kezdeményezők és a bátrak a felelősek?

A globalizmus, a nemzetközi tőke konzumtársadalommá silányító akarata, a zsidó imperializmus mohósága és embertelensége különös súllyal nehezedik a háborúvesztes, megbélyegzett magyarokra és a más célra kiszemelt terület egész lakosságára, de ezt a tényt még a legjobbak sem merik felismerni, illetve ha felismerték, elkullognak vele, mint kutya a csonttal, és elássák a kert leghátsó zugában. Beszélnek itt ma mindenről, elmaradt rendszerváltásról, a reformok szükségességéről, az ellenállásról, a forradalomról és a kiegyezésről, a békéről és a tragikus múltunkról, de a való helyzet, a jelenlegi tények, az uralkodó kaszt összetétele és módszerei, a folyamatban lévő népirtás, az új zsarnokság szerkezete tabu marad, és ezeknek a végső dolgoknak a megnevezése folyamatosan áthárítódik. S a nép, amelyik zsigereivel tudja ezt, eszével sose tudja meg.

A társadalom egy törésvonal mentén van kettészakadva, de ezt a törésvonalat nem szabad a térképre rajzolni. Esetleg meglátnák a terepen is. Észrevennék, hogy milyen kevesen vannak az árok túlsó oldalán, mennyire gazdagok, milyen gazemberek, milyen összetételűek, ámde egyúttal azt is, hogy mennyire vacak kis banda az, amelyik a szakadék szélén ideát tolong, s hogyan hagyja egyes sorstársait belezuhanni a mélységbe. Miközben a fejlődés töretlen, a GDP nő, a szakadék közvetlen széléről egyes ideiglenesen megkapaszkodottak, néptömbök lezuhannak. Lentről már hallatszanak a jajveszékelések, és hallatszik a halálhörgés. Hol

meghallják, hol meg nem.

Ez itt már a végítélet világa. Egy nép úgy tudja, hogy 30 év múlva nyolcmillió alá fogyatkozik, de nem tudja a valóságot. Lehet, hogy sokkal nagyobb lesz a csökkenés, mert megint kivándorlásokat szerveznek. A fogyatkozással együtt elveszti államát, hazáját, idegen nép vagy népek szolgájává aljasul, megtűrt lesz, de gyáván megtartja egy áldemokrácia játékszabályait, amelyekkel ebbe a végállapotba juttatják. Amikor ennek a szakadék szélén tántorgó gyülekezetnek odaátrol átkiabálják, hogy ez a kapitalizmus, amit akart, s ezért ebben el kell viselni a képtelen egyenlőtlenségeket, a pimasz vagyoni különbségeket, a meggazdagodás összes gazemberségét, a végtelen népi szegénységet, akkor ez az áthárító társadalom ezt úgy veszi tudomásul, hogy a jövőbeni fellázadását is kilátásba helyezi ellene, és egy ideig hősnek érzi magát ettől, a fellázadás elkezdését azonban azonnal elodázza. Mindent elodáz, csak a halált nem tudja elodázni.

A nemzethalál a föld elvesztésébe van beleírva. A csatlakozáskor az unió minden belépőre rákényszerítette a „tőke szabad áramlásának” elfogadását. A magyar kormány – Orbáné – ezt a földre is kiterjesztette. Mindössze egy hétéves moratórium paravánját húzta elébe, de a paraván alatt már régen beszivárogtak bérlőként és más módon a jövődöbeli idegen tulajdonosok. Most is zavartalanul folynak a földárverések. Ezerhektáros területeket bérelnék, s egy csengetésre ráugranak az egész magyar földkészletre, és birtokukba veszik. Sokkal gyorsabban, mint Palesztinában tették. Ettől kezdve a magyar államnak gyakorlatilag nem lesz felségterülete, a földműves nép pedig bérabszolgává süllyed.

Az új alkotmánynak és már magának az alkotmányozás folyamatának ezt még az unióval való szembeszegülés árán is meg kell akadályoznia. A legjobb megoldás az volna, ha az új alkotmány kimondaná, hogy a magyar állam egész földterülete magyar nemzeti tulajdon, s külföldi személyek, jogi személyek részére semmilyen módon el nem idegeníthető. Ilyen törvényei vannak Izraelnek és több amerikai államnak.

Ennek a sorskérdésnek a megoldásához kell a legnagyobb higgadtság, tudományos körültekintés, történelmi tapasztalat. Meg kell állapítani az ökoszociális, értékalapú, s a legcélszerűbb, egy szerény, de igényes család fenntartásához és a természetet nem romboló termeléséhez legalkalmasabb birtokméretet. Voltaképpen egy hármas egységet kell létrehozni, a földbe gyökerező, ép, egészséges, korszerűen élő magyar család, azaz a magyar megmaradás egymásba hatoló történelmi feladatát.

Ezek a tételek azonban, ha lehet, ne az első órák anyagául szolgáljanak. Megkerülni azonban nem szabad ezeket. A Lámpás-tanfolyamok magyaróráinak, vagy másképpen a magyar lélek formáinak másik sorozata a gyűlöletről és az irigységről kellene hogy szóljon. Ezek is a hamis egyenlőségstanból fejlődtek ki.

A társadalom ketté van szakadva. Van, aki hót szegény, és mégis az elitoldalra, a kevesekhez húz, szavazatát mindig azoknak adja, mert irigységtől eltelve, gyűlölködve él azok között a szakadéknak ezen az oldalán, akik valamivel jobban élnek és egy kicsit műveltebbek nála. Ez a jobbparti nép másik nagy beleoltott betegsége. Az Árpád-korban ez még nem volt. Az egyenlőségbe kötésig beleállított gyűlölködő úgy hiszi, hogy mindig utálnia kell valakit a vérei közül, mert már a nagyapja és az ükapja is ezeket az urakat és ezeket a dzsentriket gyűlölte. Száz éve, kétszáz éve, mióta haladó sajtó van. Pedig azok nem ezek a dzsentrik voltak, ezt csak a túlpartiak hitetik el vele. Ez nagyon furcsa, beteges helyzet. Itt a proletár, a Kádár-rendszer embere azt a társadalmat és annak a társadalomnak az urait utálja, akiket az ükapja részben a szociáldemokrácia, részben a zsidó sajtó uszítására, részben az utált rétegek valódi hibái, bűnei, pökhendi úrhatnámsága, lefelé taposása miatt utált. Senki nem veszi észre,

hogy hetven-nyolcvan, száz év múltával, s a Kádár-rendszer eltűntével sem hajlandó tudomásul venni, hogy az az utált réteg megszűnt, kitaposta belőle az úrhatnámságot a történelem. Avagy nem keletkezett itt egy népi értelmiségi réteg, nevezhetjük plebejus rétegnek is, amelyik felvett ugyan sok rossz dzsentrí szokást és sok pacalpörköltet is megevett, de magyar? Csak neki nem lehet megbocsátani, ha egy kicsit elbóbiskolt a boros asztalon? A nép feltörekvő fiainak rétege már – magyar. Vagy az lehetne. Vagy az akarna lenni. A Lámpásnak ezt észre kell vennie. A sajtó ma arra kell, hogy az időtlenné, értelmetlenné vált történelmi érzés-szemétből aktuális politikát, választást és privatizációt csináljon. S a fő kárvallott ugyanaz legyen, mint akkor, amikor valóban szemet szűrt a dzsentrípöffeszkedés. Kétségtelen, van valamelyes dzsentriskedés most is ezen a nemzeti parton, a tengődők között, egyesek szeretik lenézni a kétkezieket, de az egymás elleni gyűlölségnek, az idegenkedésnek a proletáririgység az alapja, amelyet odaátról szít a komprádorburzsoázia és a sajtó. Erre kell a sajtómonopólium. A kis létszámú elitnek, a here rétegnek ugyanis csak a proletáririgység és a nemzeti közép közötti viszályok, ellentétek állandó felszításával sikerül fenntartania uralmát. A céltábla ma a nemzeti közép. A függetlenség halvány reménységében élő, az igényességét még teljesen el nem veszített ember. A család.

Ezek volnának a Lámpás-tanfolyamok megkerülhetetlen magyaróráinak szerény ajánlatai, a többit tegyék hozzá a fiatalok. Nekik lesz. Végre is.